Preț: 1,5 lei
Director fondator: Mariana Brăescu
8
2007

Cărticica Draga mea pentru copii

Poienița

- povești • poezii • jocuri
- cântecele • ghicitori

sumar

8
2007

Cărticica Draga mea pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

REDACTOR ȘEF: arh. Mugur Kreiss
ILUSTRAȚIA: Mircea Toia
TEHNOREDACTARE: Cristina Bălan
REDACTOR: Manuela Covaleov
DIRECTOR GENERAL:
Dr. Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT:
Sandi Apostoloiu
GROUP ADVERTISING DIRECTOR:
Mirela Iordache
ADVERTISING SALES MANAGER:
Andreea Enache
ABONAMENTE:
Magda Dianu
Tel.: 021 317.01.11
abonamente@burda.ro
www.burdadirect.ro
ADRESA REDACȚIEI:
Str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
cod 010652, sector 1, București
http://www.casalux.ro
e-mail: dragamea@casalux
CORESPONDENȚĂ:
București, OP 41 - CP 102
TIPAR: Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

Hubert Burda Media

ISSN 1584-9112

Publicație editată de CASA
Director fondator: Mariana Brăescu

Se vinde numai împreună cu Cărticica Draga mea pentru copii

Cărticica Draga mea de COLORAT

8/2007

Ne jucăm

Colorăm și ne distrăm!

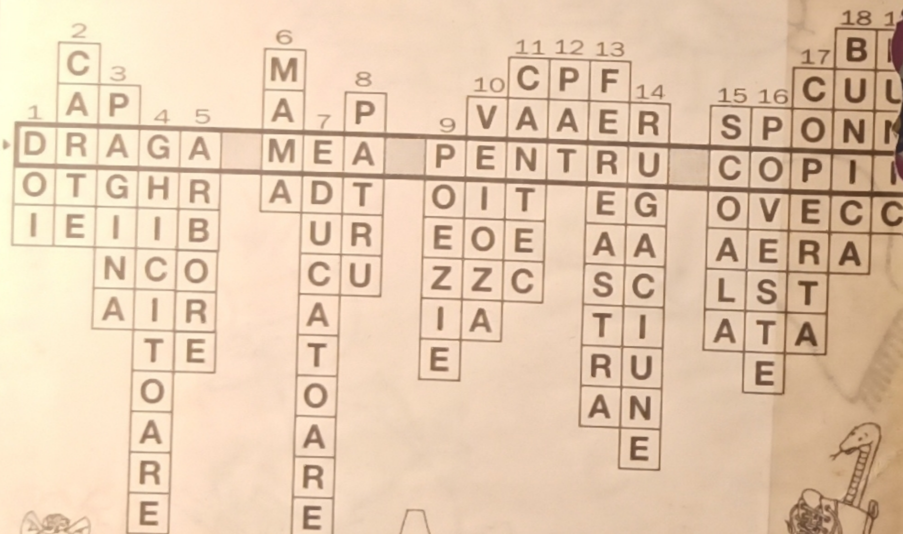

Desene de colorat PENTRU CEI MAI MITITEI și **TESTE ȘI JOCURI PENTRU ȘCOLARI**

Soluțiile jocurilor din Cărticica de colorat

Cărticica mea preferată

- paginile 8-9

La înviorare

- pagina 10

Soluțiile sunt:
1-a, 2-c, 3-b.

La joacă

- pagina 12

Soluțiile sunt: 1-M, 2-I, 3-N, 4-G, 5-E.

Motanul somnoros

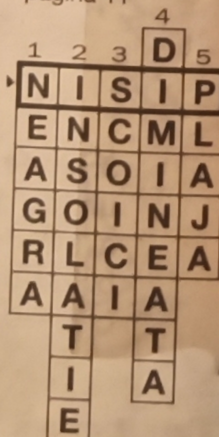
- paginile 13-15

Soluțiile sunt:
1-b, 2-c, 3-a.

Constructorii

- pagina 11

Constructorii

Pe plajă șantierul a pornit:
Copiii toți s-au apucat de treabă
Vor construi așa cum și-au dorit
Castelul lor pe toate să le-ntreacă.

Au din belșug apă de mare
Nisipu-i fin și bun de modelat
Și ei cu multă-ndemânare
Cel mai frumos castel au ridicat.

Basmobilul
Partea a X-a
Secretul lui Lipici

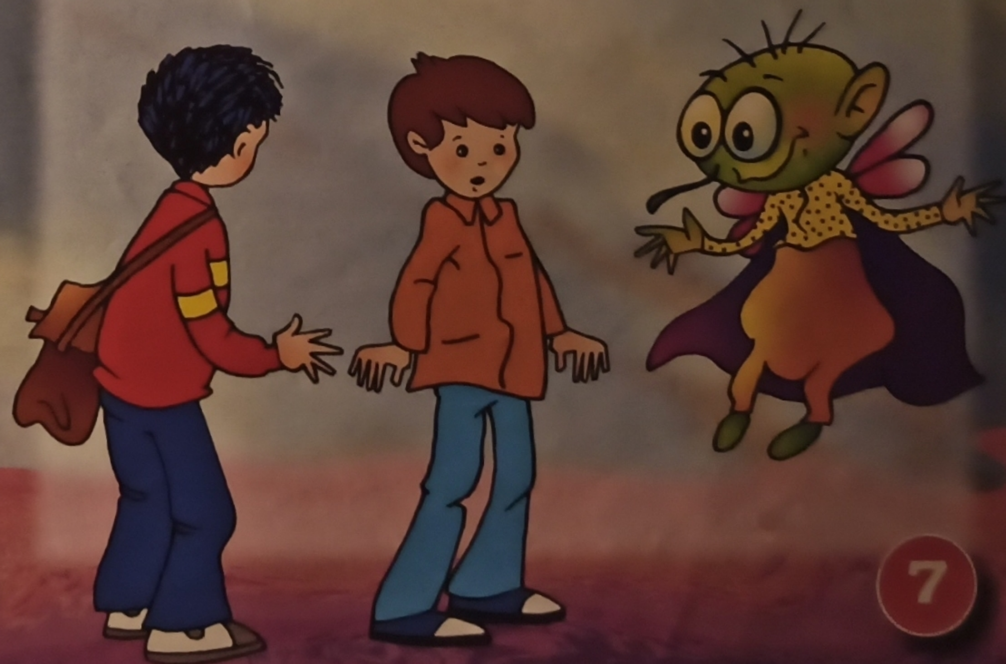
Rezumatul episoadelor anterioare:

Călători, cu ajutorul unui aparat numit BASMOBIL, în lumea fantastică a basmelor şi a povestirilor de tot felul, Radu şi Mihai, buni prieteni, se trezesc în mijlocul unei povestiri S.F., despre care nu ştiau nimic.
Dacă despre Aladin, Degeţica, Hansel şi Gretel, Păcală, zâne şi balauri mai ştiau câte ceva, despre Planeta Fluturilor şi Prinţesa Fluturica nu ştiau nimic, aşa încât surprizele se ţineau lanţ.

Băieţii priviră în jurul lor.
- Nu văd pe nimeni aici..., constată Radu.
- Într-adevăr, pare nelocuit, acceptă Mihai. Ce căutăm noi aici? Cred că omida aia, pe jumătate fluture, şi-a bătut joc de noi...
În timp ce Mihai făcea această constatare, din pământ apărură două ciuperci, care dădură nas în nas cu băieţii. S-au privit o clipă în ochi, căci ciupercile alea ciudate aveau ochi, apoi brusc s-au răsucit pe unicul lor picior şi au luat-o la goană.

Băieţii, obişnuiţi de-acum cu tot felul de ciudăţenii, au rămas totuşi cu gura căscată, dar n-au apucat să-şi revină din uluială, când din locul de unde apăruseră cele două ciuperci mai răsări un personaj, care dând cu ochii de băieţi se opri din avântul pe care şi-l luase ca să pornească în urmărirea fugarelor.
Băieţii îşi revenіră din surpriză privind cu interes noul apărut. Dacă ar fi avut aripi normale, ar fi arătat foarte bine a fluture, dar cum aici se părea că nimic nu e normal, "fluturele" acela avea o pereche de aripi mici de tot care ar fi putut părea un guler, dacă n-ar fi fremătat energic, izbutind să ţină ciudatul personaj la câteva palme de sol.
- Voi ce căutaţi aici? îi luă la rost "fluturele".
Băieţii erau de-acum sătui de întrebarea asta, aşa că Mihai nemaiţinând cont de nici o regulă de politeţe se răsti:
- Da' tu cine eşti? Răsari aşa din pământ şi ne iei la întrebări!
- A, vă rog să mă scuzaţi, schimbă tonul "fluturaşul", eu sunt Fluturache, pajul Prinţesei Fluturica şi tocmai vânam nişte POPERCĂRIŢE.
- Bună, Fluturache, salutară în cor Radu şi Mihai. Acum ai mai venit de-acasă. Eu sunt Mihai şi el este Radu, continuă Mihai. Suntem aici într-un fel de vizită şi cred că ne-am rătăcit, cu atât mai mult cu cât totul pare părăsit şi lipsit de viaţă. Poate ne ajuţi cu o explicaţie.
- Explicaţii sunt multe, răspunde în doi peri Fluturache. Şi apoi, schimbând vorba: aţi venit şi voi în peţit? După cum văd, unul e Cavaler şi celălalt Scutier.
Băieţii se priviră miraţi.
- Nu am venit în peţit, ţi-am spus, suntem numai aşa, în vizită, i-o tăie Mihai care nu simţea nevoia să se lungească în tot felul de explicaţii.

- Păcat, răspunse Fluturache privindu-i cu îndoială, ați fi avut șanse. Mă refer la Cavaler, spuse el uitându-se la Mihai. Şi Scutierul e interesant, dar nu se compară, comentă Fluturache, apoi dispăru brusc aşa cum apăruse.

Radu se uită indignat la Mihai.

- De ce n-ai explicat că nu sunt Scutier?

- Păi, n-am avut timp. Şi apoi ce-i aşa ruşinos să fi Scutier? Mai întâi ştii ce face un Scutier?

Radu privea cu gura căscată în timp ce Mihai încerca să-l lămurească:

- Un Scutier are scutul Cavalerului şi în general armele acestuia. Din când în când el întreabă: Cavalere, ai nevoie de scut?, şi Cavalerul răspunde: Scuteşte-mă, nu vezi că sunt ocupat!, şi Scutierul pleacă cu scutul. Asta e! îşi încheie Mihai mulțumit pledoaria.

Radu continuă să-l privească uimit, dar nu apucă să spună ceva, că Fluturache apăru tot aşa de brusc cum dispăruse şi fără nici o introducere începu să turuie:

- Străinilor, trebuie să salvați Împărăția! Nu ştiu de ce, dar am încredere în voi. Poate pentru că nu semănați cu toți pețitorii ceilalți şi poate voi sunteți aceia ce trebuie să deslușească povestea asta care nu mai are nici o noimă, pentru că nu se sfârşeşte niciodată, se întrerupe la mijloc: Prințul Rodolfo nu mai apare, Prințesa rămâne nemăritată şi Karapatake îşi face de cap pe toată planeta.

Asta e! încheie Fluturache şi se aşeză istovit pe o piatră.

Băieții se uitară unul la altul, apoi la Fluturache ce părea că e gata să-şi dea duhul.

- Prietene, încercă Mihai să-l liniştească, ia-o cu binişorul şi încearcă să ne explici şi nouă cum stă treaba cu povestea asta. E adevărat că putem avea şi noi un rol aici, dar trebuie să ştim despre ce e vorba, căci nu avem voie să o schimbăm.

Fluturache nu părea că înțelege exact spusele lui Mihai, dar, trăgându-şi sufletul, îşi suflă nasul într-o enormă batistă cadrilată, apoi începu să povestească:

- O să vă fac un rezumat, căci timpul trece şi dacă începe turnirul, nimeni nu-l mai poate opri pe Karapatake.

- Hai, linişteşte-te şi începe cu începutul, îl sfătuieşte Radu care între timp uitase de povestea cu Scutierul.

- Ei bine, Împărăția lui Karapatake e vecină cu Împărăția Prințesei Fluturica. Atunci când Prințesa a dat sfară pe toată planeta Fluturaşilor că vrea să se mărite, au dat buzna tot felul de pretendenți în frunte cu Împăratul Karapatake, care rămăsese văduv în împejurări cam ciudate. Dar nici unul n-ar fi avut vreo şansă în fața Prințului Rodolfo; frumos, bogat şi viteaz. Atunci Karapatake, înainte de turnirul pentru alegerea logodnicului Prințesei, i-a întins o capcană lui Rodolfo, gărzile Împăratului l-au prins şi l-au întemnițat. Acolo Karapatake l-a dus în laboratoarele castelului, unde l-a supus pe Rodolfo unui tratament, care l-a transformat în ceea ce e astăzi, Lipici. Prințul nu-şi mai aminteşte cine este şi tot dă târcoale palatului Prințesei, de unde de fiecare dată e aruncat afară.

În povestea asta există şi un Magician, Sfetnicul lui Rodolfo, care pătrundea în laboratorul lui Karapatake şi lua băutura care-l putea transforma din nou pe Lipici în Prințul Rodolfo.

Atunci Rodolfo se lupta cu Karapatake, îl învingea, era proclamat Logodnic oficial şi până la urmă se căsătorea cu Prințesa Fluturica.

Numai că de la o vreme, Magicianul apărea tot mai rar, încurca povestea, Karapatake era furios şi făcea tot felul de blestemății, povestea se relua şi uite aşa se făcea o harababură nemaipomenită. Ba mai mult, ultima oară, Magicianul a anunțat că se retrage, că nu-i mai pasă de poveste şi că de fapt pleacă la Curtea Împăratului Bondarilor, unde a găsit o slujbă mai bine plătită.

Acum, dacă am putea face rost de băutura care-l vindecă pe Lipici, povestea s-ar putea sfârşi cu bine, doar că s-ar modifica un pic şi în locul Magicianului ar apărea doi străini care fac dreptate. Deosebirea n-ar fi foarte mare şi în general povestea ar rămâne la fel.

- Şi străinii ăştia de unde ar fi venit? întrebă Radu.

Fluturache stă o clipă pe gânduri şi apoi, privindu-i complice, făcu cu ochiul.

- Poate de pe altă planetă..., zâmbi el.
Mihai se hotărăşte.
- Ce mai stăm pe gânduri, hai să facem un plan! Fluturache, ai vreo sugestie?
- Cred că mai întâi ar trebui să vă prezentaţi Prinţesei Fluturica. Odată ajunşi la Curte, nu se va mai mira nimeni de prezenţa voastră. Ar mai fi o problemă. Cum sunteţi îmbrăcaţi. Trebuie să vă schimbaţi cu straie care să nu vă deosebească de ceilalţi participanţi la turnir şi să faceţi rost şi de nişte aripi. De asta mă ocup eu, că avem la magazie toate modelele. Apoi închiriem un fluture de patru locuri, ca să nu apăreţi nici prea săraci, nici prea bogaţi şi eu vă aştept la Intrarea de Gală.
De acolo mai departe, ne orientăm la faţa locului.
- Dar de unde bani pentru toate astea? se uită Radu nedumerit la Fluturache. Presupun că ne trebuie nişte bani sau aşa ceva, că nu-mi prea pot da seama cam cum merg treburile pe-aici.
- Nu vă faceţi griji, îl linişteşte fluturaşul, vă dau eu nişte cecuri şi rezolvaţi.
- Da' nu văd nici magazine, nici garaje cu fluturaşi de două sau mai multe locuri şi în general totul pare pustiu.
- Ei, nu-i chiar aşa, explică Fluturache. E destul să rostiţi cu glas tare ce dorinţă aveţi şi vor răsări pe loc toate.
Băieţii îl priviră cu neîncredere.
- Hai, încercaţi, îi îndemnă Fluturache.
Dar înainte ca vreunul din ei să încerce această modalitate, nu se ştie de unde apăru Păcală, tot cu uşa în spate, privind nedumerit în dreapta şi-n stânga.
- Unde Doamne iartă-mă mă aflu? Oameni buni, asta nu-i povestea mea. Of, of, tot timpul mă încurc în poveşti şi nimeresc în altă parte. Pe voi parcă v-am mai văzut undeva, adăugă el adresându-se celor doi băieţi, apoi fără să aştepte răspuns, o luă la picior şi dispăru după o dună de nisip.

- Nu se poate, cred că-i vorba de-o anomalie. Cum ai pus în funcţie BASMOBILUL ăla? se miră Mihai.
- Eu ştiu...?! că întotdeauna mă grăbeşti când e vorba să plecăm dintr-o poveste.
Fluturache îi privea nedumerit, neînţelegând nici o boabă din ce discutau cei doi prieteni. Şi ca să pună capăt nedumeririi sale, apăru broscoiul buimac, urmărit de vrăjitoarea călare pe aspirator.
Băieţii nu apucară să se trezească din uluială, când îşi făcu apariţia Duhul Inelului, încărcat cu două sacoşe doldora.
- Am adus stăpâne! exclamă el uitându-se la Radu.
- Ce Dumnezeu ai adus? se miră Radu.
- Ce mi-ai poruncit: sandwich-uri cu ton, salată şi maioneză, două şniţele, cartofi prăjiţi, două felii de tort şi două sucuri de fructe.
- Nu ţi se pare că-i cam târziu, se înfurie Mihai.
Duhul tăcu mâlc.
- Bine, lasă-le aici şi dispari, porunci Radu şi Duhul dispăru într-o clipă.
- Da' văd că aveţi o mulţime de prieteni, constată Fluturache.
- Halal prieteni, mormăi Radu. Apar aşa de nu se ştie unde... De fapt sunt din alte poveşti şi nu-mi explic cum au ajuns aici. Acum Mihai o să dea vina pe mine că am dereglat BASMOBILUL.
- Ce e BASMOBILUL? se interesează Fluturache.
- O să-ţi explicăm altădată, îl luă Mihai din scurt. Acum mai bine hai să vedem ce-avem de făcut...
- Mai întâi să vă schimbaţi hainele, zise fluturaşul, şi apoi să vă prezint Prinţesei.
- Mai întâi mâncăm, îl întrerupe Radu. Doar n-o să lăsăm să se strice toate bunătăţile astea...
Fluturache aşteptă nerăbdător ca cei doi să-şi potolească foamea.
- Nu vrei să guşti? îl îndemnă Mihai.

- Nu, mulțumesc! Țin cură de slăbire, ocolește Fluturache oferta și când a văzut că cei doi au terminat, le aduce aminte că au un plan de îndeplinit.
- Să ne schimbăm! hotărăște Mihai. Acu'-i acu', să vedem dacă sfatul tău funcționează, spuse el uitându-se spre fluturaș, apoi, ridicând vocea, vreau două costume: unul de Cavaler și unul de Scutier și, întorcându-se spre Fluturache, nu prea știu măsurile.
- N-avea grijă, totul se aranjează, îl liniștește acesta.
Într-adevăr, pe loc apăru un fel de cărăbuș cu un cărucior în care se aflau toate cele necesare. Proba s-a făcut pe loc; veșmintele erau ca turnate și după ce băieții și-au îndesat hainele lor în traista în care se afla BASMOBILUL, "cărăbușul-negustor" îl privi cu satisfacție.
- Acum, plătește-l! zise Mihai către Fluturache.
Fluturache semnă un fel de bon pe care îl prezentase "cărăbușul", care după ce înhăță hârtia dispăru cu tot cu cărucior, așa cum venise.
Privindu-se unul pe celălalt, Radu își exprimă nemulțumirea.
- Până la urmă, ai făcut ce-ai făcut. Tu ești Cavaler și eu Scutier. Trebuia măcar să-mi ceri acordul, se încruntă el către Mihai.
- Acum, n-o să ne certăm pentru atâta lucru, îl liniștește Mihai. Hai să-l salvăm pe Lipici. Să rezolvăm cu povestea asta, s-o vedem pe Prințesă măritată și apoi revenim la normal.
- Întotdeauna ai fost tu mai cu moț, se bosumflă Radu.
Fluturache le întrerupe conversația.
- Hai să chem un fluturaș de patru locuri și să vă prezint Prințesei...

Va urma

Luminița Toia

Motanul somnoros

Ştiu că nu e prea frumos
Să-i spun motan somnoros,
Dar nici ziua cea mai lungă
Lui nu pare să-i ajungă.

Locuri calde îşi găseşte
Şi apoi doarme cât pofteşte.
Azi cuibarul l-a dorit
Dar găina l-a gonit.

Nici în cuşcă Azorel
N-a avut loc pentru el.

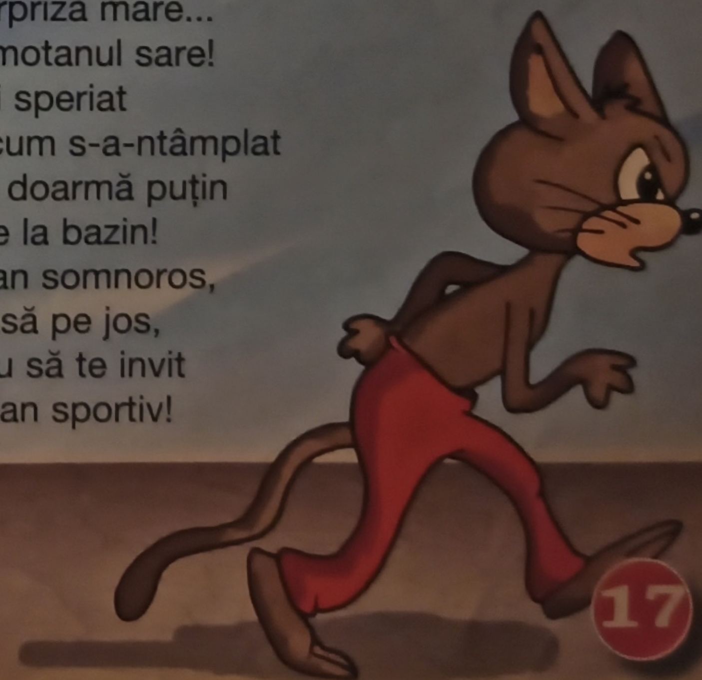
S-a dus chiar la şoricel
Poate are loc la el -
Nu. Că de atâţia ani
Se ştie că sunt duşmani.

Obosit de căutat
Într-o geantă s-a culcat,
Într-un prosop împăturit
Chiar aşa cum şi-a dorit.
Vine Ionuț grăbit
Geanta închide şi-a pornit.

La bazin, surpriză mare...
Din prosop motanul sare!
Somnoros şi speriat
N-a înțeles cum s-a-ntâmplat
Că a vrut să doarmă puțin
Şi acum este la bazin!
-Acum, motan somnoros,
Mergem acasă pe jos,
Fiindcă vreau să te invit
Să devii motan sportiv!

Înviorare

de **Maria Voica**

Am ieșit la-nviorare
Eu și frățiorii mei,
Veseli ne mișcăm în soare
Toți odată: „Un, doi, trei!”:

Florile își spală fața
Cu bobițe dulci de rouă,
Fluturașii bat din aripi
Și-așa-ncepe o zi nouă!

Jocul repede pornim
În grădina răcoroasă
Până-n seară, când ne cheamă
Mama noastră dragă-n casă.

Poftă bună

Poezie trimisă de **Marinca Marioara**,
educatoare la Grădinița cu Program Normal nr. 17,
Baia Mare

Moşului Martin îi place
Ca şi nouă să se joace.
Şi culege din pădure,
Vesel, zmură şi mure
Şi bea miere din ulcior
-Tare-i bună! Mor! Mor! Mor!

Poienița

Pandele mergea îngândurat. Hoinărise toată vara colindând pădurea, aşa cum îi stătea bine unui spiriduş. Dar acum, vara era pe sfârşite şi începuse să se gândească serios că ar trebui să-şi găsească şi el un loc unde să-şi dureze o căsuță, în care să-şi petreacă iarna.
Locuri mai găsise, dar nu se hotărâse niciodată în care să se stabilească.
Şi aşa, cum mergea el, căutând din ochi ceva care să-i placă, se întâlni nas în nas cu Ronțăilă, şoricelul ce-şi avea vizuina la rădăcina unui copac noduros, din marginea unei poienițe.
Pe Ronțăilă îl cunoştea mai demult, aşa că nu se sfii să-i mărturisească îngrijorarea cu privire la locul unde avea să se adăpostească în iarna ce avea să vină.
- Poți să stai în vizuina mea, îl invită Ronțăilă. E destul loc pentru amândoi şi în ceea ce priveşte proviziile, am destule.
Pandele îl privi cu simpatie.
- Îți mulțumesc de invitație, răspunse el, dar eu nu pot locui într-o vizuină, iar în privința proviziilor, ce să mai vorbesc; grăunțele nu sunt chiar mâncarea mea preferată.
- Îmi pare rău, murmură Ronțăilă, dar măcar vino până în poienița unde locuiesc. Sunt sigur că-ți va plăcea locul şi dacă vrei să-ți faci o căsuță aşa cum îți doreşti, eu te ajut bucuros, numai să fim vecini.

- E o idee, exclamă Pandele. Hai să vedem poienița!
Şi o porniră într-acolo...
N-au mers prea mult, când se treziră la marginea poieniței de care vorbise şoricelul. Era într-adevăr un loc frumos şi Pandele ştiu dintr-odată că în sfârşit găsise ceea ce visase.
- Îmi place! spuse el, făcându-l fericit pe Ronțăilă.
- Să-ți prezint şi vecinii, spuse acesta în timp ce un melc şi o gărgăriță se apropiau curioşi. Ronțăilă făcu prezentările:
- El e melcul Alifie, poate ai auzit de el, iar ea e gărgărița Smaranda, o mare gospodină ce face cea mai gustoasă tartă cu afine şi renumita plăcintă cu coacăze.
- Îmi pare bine de cunoştință, spuse spiriduşul. Pe mine mă cheamă Pandele şi sunt foarte priceput la tot felul de meşteşuguri. Dacă aveți ceva de reparat, vă ajut cu dragă inimă.
Acestea fiind spuse, Pandele căută un loc bun unde să-şi aşeze căsuța, apoi cu ajutorul şoricelului, ce făcuse rost de un cărucior, o porni prin pădure să adune materiale pentru construcție.

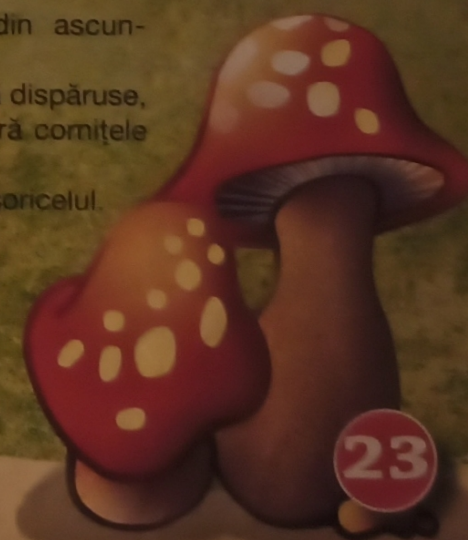

Au umblat ei aproape toată ziulica, adunând de ici, de colo, pietricele, ghinde, conuri de brad şi tot felul de crenguțe cu care Pandele urma să-şi construiască locuința.
Melcul Alifie rămăsese să definitiveze planurile ajutat de gărgăriță.
Dar lucrurile nu se petrec întotdeauna aşa cum ai dori.
Când se întoarseră, găsiră poienița răvăşită.
Melcul şi gărgărița nicăieri, şi totul întors cu susul în jos.
În poienița pe care o lăsaseră verde şi curată, acum se afla o grămadă de resturi şi gunoaie: sticle goale, pungi de plastic în care fusese mâncare, cutii de conserve şi tot felul de hârtii mototolite. Ba pe deasupra, se mai afla şi un bocanc vechi.
Pandele şi Ronțăilă se apropiară temători de grămada de resturi, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat în lipsa lor.
Când ajunseră destul de aproape, din bocancul vechi apăru Sâssâilă, şarpele verde, care părea foarte mulțumit de locul pe care şi-l găsise în interiorul bocancului.
- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Ronțăilă îngrijorat.
- Nu s-a întâmplat nimic, răspunse Sâssâilă cu un aer mulțumit. Au fost pe aici nişte oameni, îşi ziceau excursionişti. N-au stat prea mult. Au rupt nişte crengi cu care au făcut focul, au mâncat şi apoi au plecat mai departe, după ce au cules toate florile din poieniță. Ca să fiu cinstit, mie îmi place cum arată acum, adăugă el satisfăcut.
- Asta după capul tău! se răsti Ronțăilă şi întorcându-se către spiriduş: acum ce facem?

- Să-i găsim mai întâi pe Alifie şi Smaranda. Trebuie să ne sfătuim...
- S-au ascuns după rădăcina aia mare, le indică Sâssâilă, apoi dispăru în bocanc.
Pandele şi şoricelul nu apucară să facă doi, trei paşi, când se auziră voci. Erau voci de copii, printre care se amesteca şi o voce gravă şi sfătoasă.
Cei doi se ascunseră după o tufă.
- E Pădurarul, spuse Ronțăilă, care-i cunoştea vocea. Stai liniştit că-i om bun şi îngrijeşte pădurea.
Vocile se apropiară.
- Ia te uită ce avem aici! se auzi vocea gravă. Ce lipsă de civilizație! Când or învăța oamenii ăştia că pădurea nu-i un maidan pe care să-ți arunci toate resturile? Nici pe un maidan nu se face aşa ceva, căci există containere... Haideți, copii, aduceți pungile să adunăm resturile astea.
Ronțăilă şi Pandele nu vedeau prea multe printre frunzele care-i adăposteau. Atâta apucaseră, să-l vadă pe Sâssâilă ce părăsise bocancul şi o luase la goană când s-a auzit vocea Pădurarului.
De acolo de unde erau, nu puteau decât să audă foşnetul pungilor de plastic în care copiii adunau gunoaiele şi vocea Pădurarului ce-i îndemna la treabă.
- Acum pentru că ați terminat, să ducem pungile astea de aici, se auzi vocea. Ați făcut o treabă bună, copii. Pădurea vă va fi recunoscătoare. O să trec mai des pe aici, ca să nu se mai întâmple asemenea lucruri, adăugă Pădurarul.
Vocile şi râsetele copiilor începură să se depărteze, până se pierdură în pădure.
Pandele şi Ronțăilă ieşiră tiptil din ascunzătoare.
Poienița era din nou curată. Sâssâilă dispăruse, el ştie unde, şi după o piatră răsăriră cornițele lui Alifie.
- Hai prieteni, la treabă! îi îndemnă şoricelul.
Pandele şi-a construit căsuța, gărgărița a făcut o plăcintă mare la care i-a invitat pe toți locuitorii poieniței şi de atunci nimeni nu i-a mai deranjat şi asta pentru că Pădurarul trecea foarte des pe acolo.

Luminița Toia

Durdulici

Micul hârciog Durdulici era foarte iubit şi răsfăţat de părinţii lui. Domnul şi Doamna Hârciog nu ştiau cum să-i mai facă toate poftele şi erau foarte încântaţi că fiul lor era cel mai dolofan dintre toţi colegii lui de grădiniţă.

Doamna Educatoare le-a atras atenţia că nu e bine ca Durdulici să se îngraşe peste măsură, dar Domnul şi Doamna Hârciog considerau că Durdulici cu cât e mai gras, cu atât e mai sănătos şi frumos.

Durdulici se învăţase aşa şi, pe lângă ce-i dădea mama lui de mâncare în ghiozdănel, pe drum până la grădiniţa care era numai la doi paşi de vizuina lui îşi mai cumpăra ceva de ronţăit de la taraba cu dulciuri pe care o ţinea coana Vulpe. Ceva napolitane, cips-uri şi dacă avea timp se oprea la ghereta de lângă stejar de unde îşi lua un hamburgher.

Putem spune că Durdulici se simţea cel mai fericit mergând spre grădiniţă, aproape că se rostogolea pe cărăruie.

Ajuns acolo, asculta poveştile spuse de Doamna Educatoare, se juca cu nişte cuburi, căci după minge nu-i plăcea să alerge, apoi încerca să-şi omoare timpul mâzgălind plictisit pe blocul de desen. Aştepta să treacă timpul cu gândul la venirea prânzului. Atunci pe lângă ce mâncau toţi colegii lui, îşi desfăcea şi ghiozdănelul să vadă ce bunătăţi i-a mai pus mama acolo şi nu se lăsa până nu le dădea gata pe toate.

Se părea că lucrurile mergeau nemaipomenit, dar de la o vreme începuse să observe că micuţii săi colegi, iepuraşul, ursuleţul, bursucul şi toţi ceilalţi, începuseră să-l ocolească, ba mai mult, de câte ori aveau prilejul râdeau din pricina lăcomiei lui.

De altfel, chiar dacă ar fi vrut să se joace cu ei, Durdulici n-ar fi putut, căci aşa gras cum era mai degrabă s-ar fi dat de-a rostogolul decât ar fi alergat la "De-a v-aţi ascunselea".

Aşa că de la o vreme era trist şi îşi îneca amarul în felii mari de tort, bomboane şi ciocolată.

Domnul şi Doamna Hârciog observaseră şi ei tristeţea lui Durdulici şi nu înţelegeau cum fiul lor căruia îi făceau toate poftele, ajunsese aşa.

Un singur lucru nu observau părinţii micului hârciog: că acesta devenise tot mai gras şi că mai degrabă i s-ar fi potrivit numele de Grăsulici.

Îngrijoraţi hotărâră să o consulte pe Buhi, bufniţa cea înţeleaptă, care se părea că ştie despre ce e vorba pentru că nu terminară bine să-şi spună păsul Domnul şi Doamna Hârciog, când bufniţa le şi spuse:

- Căutaţi-l pe Ham-Ham, căţelul care a fost campion la alergări şi spuneţi-i că veniţi din partea mea. Mai departe ştie el ce are de făcut cu fiul vostru...

Domnul şi Doamna Hârciog n-au prea înţeles de ce Buhi îi trimite tocmai la Ham-Ham, dar îi urmară sfatul, având încredere în înţelepciunea acesteia.

Deci îl căutară pe căţel şi spunându-i despre ce e vorba adăugară că fuseseră trimişi de Buhi.

Ham-Ham îl cercetă din ochi pe Durdulici şi spuse:

- Cred că-l pot vindeca pe fiul vostru, dar trebuie să stea cu mine două-trei săptămâni.

La început părinţii lui Durdulici nici n-au vrut să audă de aşa ceva, dar văzând tristeţea din ochii micului hârciog, şi-au călcat pe suflet şi l-au lăsat să plece cu Ham-Ham.

Au trecut trei săptămâni ca vântul şi numai ce apăru Ham-Ham împreună cu Durdulici, care, spre bucuria părinţilor, era vesel şi sprinten. Slăbise atât de mult, că-i atârnau hainele pe el, ceea ce o cam sperie pe Doamna Hârciog.

- Aoleu, s-a îmbolnăvit, strigă aceasta, uite ce slab e!

Atunci Dudulici sări cu vorba:

- Nu sunt bolnav, sunt sprinten şi vesel tocmai pentru că am slăbit şi pot alerga chiar la întrecere cu Iepurilă! Mă simt fericit şi pentru asta trebuie să-i mulţumesc Domnului Ham-Ham...

- Care-i secretul? întrebă Domnul Hârciog.

- Mese regulate, legume şi fructe, dulciuri mai puţine şi gimnastică. Multă gimnastică şi mişcare în general, explică Ham-Ham. De acum, se poate întrece la fugă cu oricare din colegii lui şi sunt sigur că nu-l vor mai ocoli în jocurile lor.

Domnul şi Doamna Hârciog priviră uimiţi.

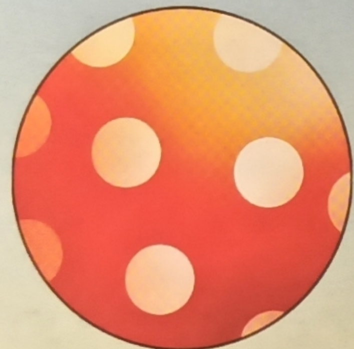
- Deci nu e totul să fie gras, murmură Doamna Hârciog.

- Grăsimea nu înseamnă şi sănătate, preciză Ham-Ham zâmbind, aşa cum numai un campion la alergări putea să zâmbească.

S-au despărţit prieteni, Domnul şi Doamna Hârciog gândindu-se că niciodată nu-i prea târziu să înveţe ceva...

Luminiţa Toia

Mingea

Am o jucărie nouă
Şi vă rog atenţi să fiţi,
V-o descriu pe îndelete,
Să vedem dacă ghiciţi.

E rotundă ca o bilă,
Însă e ceva mai mare
Şi de vrei s-o strângi în braţe,
E de cauciuc şi sare.

Seamănă c-o lună plină,
Sau cu-un soare ce răsare,
Sau chiar cu o mămăligă,
Sau c-un pepene mai mare.

O arunc până departe,
Fiindcă-i place să se joace
Sau o dau de un perete,
Şi-ntr-o clipă se întoarce.

Ţopăie ca o nebună
Când pământul îl atinge.
Hai, gândiţi-vă odată!
Aţi ghicit! Este o minge.

De vă străduiţi o clipă
Şi acum priviţi mai bine,
Nu-i o minge oarecare;
E o minge cu buline!

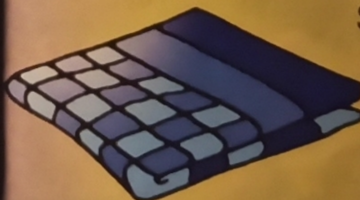
Luminiţa Tola

Fii curat!

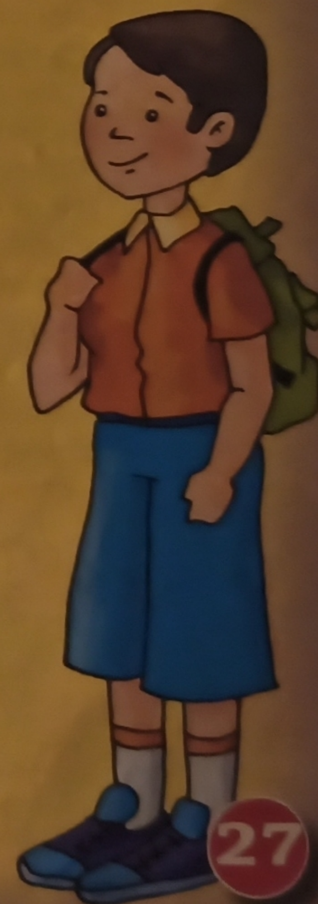

Trimisă de ed. **Floarea Botezatu**,
Grădiniţa Pleaşov-Săcelele, jud. Teleorman

Te-ai spălat pe faţă
Azi de dimineaţă?
Fă şi tu ca mine,
Că aşa e bine.
Nici o zi nu trece
Fără apă rece.
Merg la grădiniţă
Nu uit batistuţa,
Am haine curate
Şi unghii tăiate.
Dacă eşti spălat
Şi eşti pieptănat
Eşti mult mai frumos
Şi mai sănătos!

Drăguță carte mititică

Poezie trimisă de ed. **Trică-Dumitru Manda**,
Grădinița „Floare de colț", loc. Sinaia

Noi, copilaşii de la grupa mică,
Avem prietenă o cărticică.
Deşi nu ştim deloc să te citim,
Cu multă dragoste te răsfoim.
Şi doamna cu drag ne citeşte;
Noi o ascultăm şi-n inimi parcă creşte
O mare bucurie, c-am aflat
Că-n paginile tale-ai adunat
Şi pentru noi, cei mai micuți copii,
Poveşti, şi cântece, şi poezii.
Vă mulțumim celor ce osteniți
Cartea cea mică să alcătuiți.
O primăvară-n suflet şi în casă
Iar viața să vă fie tot frumoasă!

ABONAMENTE

pentru perioada 2007 - 2008

Atenție!

Pe mandatul poştal, lângă adresa destinatarului (CASA LUX), trebuie să scrii neapărat şi Codul unic de înregistrare: 5904439 Nu uita! Pe verso-ul mandatului poştal (unde scrie "loc pentru corespondență") menționează revista pentru care ai făcut abonamente.

Decupează şi expediază talonul de abonament alăturat (cu tot cu adresa ta), numai însoțit de chitanța de plată (sau de copia acesteia) într-un plic timbrat pe adresa: Bd. Hristo Botev nr. 1, et. 4, cod 030231, Bucureşti, sector 3

Sondaj august 2007

Părerea ta contează!

Am adus Cărticelei câteva schimbări. Vrem să îți cerem părerea despre ele. În plus, orice sugestie de-a ta e foarte importantă pentru noi. Doar vrem ca tu să ai lună de lună cea mai bună Cărticică!

La fiecare întrebare încercuieşte răspunsurile care îți convin:

1. Îți place că acum există în revistă un mic capitol numit PENTRU CEI MAI MITITEI, dedicat copiilor până în 4 ani?
Da Nu

2. Sunt de ajuns 4 pagini pentru acest capitol, două cu poezii şi două cu o poveste mititică? Da Nu

3. Dacă nu, ce altceva ai vrea să conțină aceste pagini?
....

4. Ai observat că şi Cărticica de colorat s-a schimbat? Este bine dacă cei mititei au 6 pagini de colorat? Da Nu

Soluțiile jocurilor din nr. trecut

Gărgărița, pagina 15: **traseul a**
La ce oră sosesc?, pagina 16: **ora 7**

TALON de fidelitate

8
2007

Decupează talonul acum şi trimite-l pentru TOMBOLA DE CRĂCIUN!

Adormirea Maicii Domnului

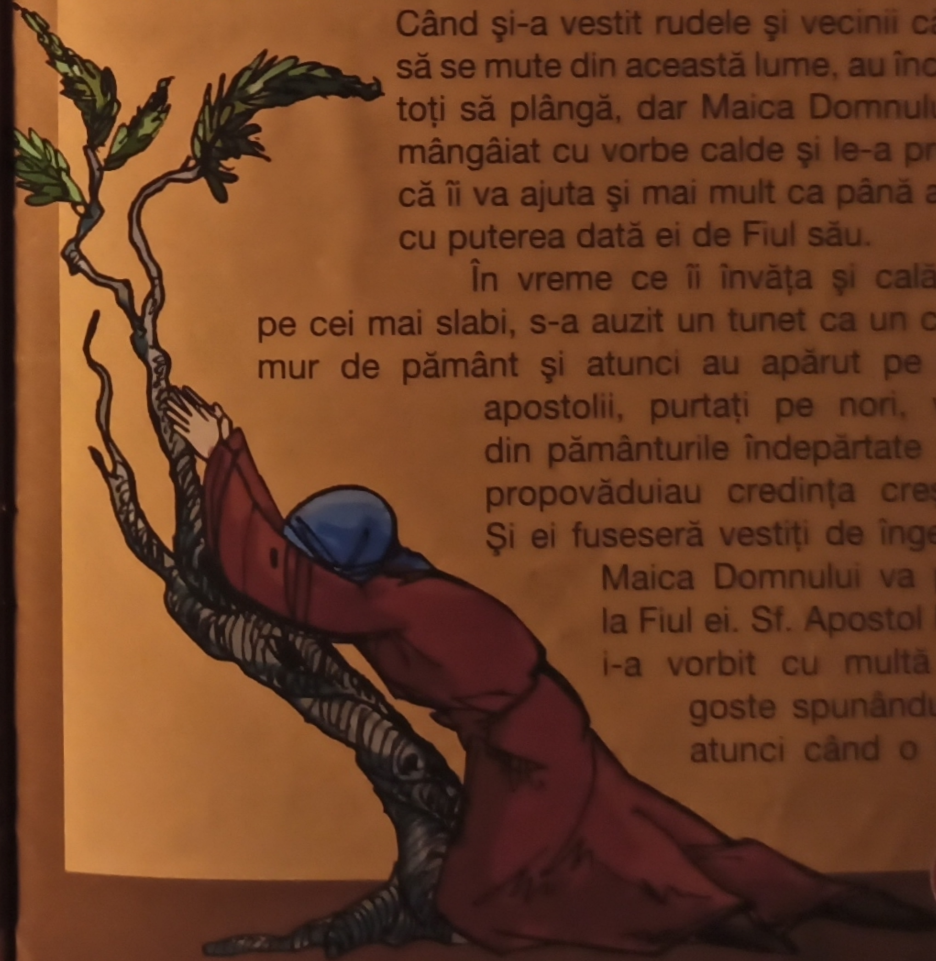
În ziua de 15 august a fiecărui an, creştinii ortodocşi prăznuiesc Adormirea Maicii Domnului. Deşi ei îşi aduc aminte cu acest prilej de un eveniment trist, sărbătoarea nu este deloc una tristă.

De ce? Pentru că Maica Domnului a plecat din această lume nu cu teamă sau cu tristețe, ci cu bucuria de a-şi revedea Fiul dumnezeiesc şi a fi mereu alături de El.

După răstignirea, moartea şi Învierea Fiului său, viața Maicii Domnului a continuat în rugăciune şi pace. Ea i-a ajutat cât a putut pe toți din jurul ei cu sfaturile bune şi cu rugăciunea. Apostolii, familia şi rudele ei, toți o iubeau şi o respectau şi ar fi vrut mereu să o aibă în preajma lor.

Într-o seară, la rugăciune, Arhanghelul Gavril i s-a arătat Maicii Domnului. De data aceasta, Fecioara nu s-a mai temut ca atunci când l-a văzut întâia oară şi i-a binevestit naşterea Pruncului Iisus. Nu, Fecioara l-a privit cu bucurie, iar Îngerul i-a vorbit cu blândețe: "Bucură-te, Fecioară, căci Fiul tău te cheamă la El; nu te teme căci vei veni la viața cea nemuritoare". Şi Fecioara nu s-a temut. Dimpotrivă, s-a dus cu bucurie la locul ei obişnuit de rugăciune, sus pe Muntele Măslinilor, şi a început să se roage. În acest răstimp toți pomii din jurul ei îşi plecau crengile ca şi cum s-ar fi închinat înaintea unei împărătese.

Când şi-a vestit rudele şi vecinii că are să se mute din această lume, au început toți să plângă, dar Maica Domnului i-a mângâiat cu vorbe calde şi le-a promis că îi va ajuta şi mai mult ca până acum cu puterea dată ei de Fiul său.

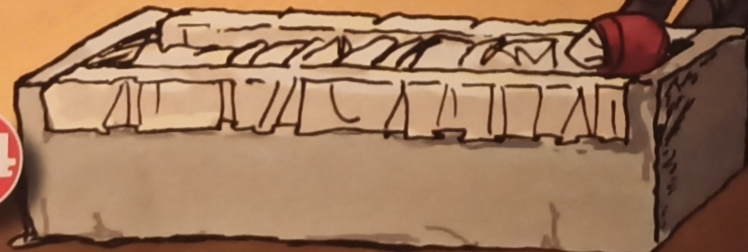
În vreme ce îi învăța şi călăuzea pe cei mai slabi, s-a auzit un tunet ca un cutremur de pământ şi atunci au apărut pe rând apostolii, purtați pe nori, veniți din pământurile îndepărtate unde propovăduiau credința creştină. Şi ei fuseseră vestiți de îngeri că Maica Domnului va pleca la Fiul ei. Sf. Apostol Pavel i-a vorbit cu multă dragoste spunându-i că atunci când o vede,

parcă Îl vede pe Domnul Iisus pe care el nu s-a învrednicit să-L vadă vreodată, aşa cum au făcut-o ceilalţi apostoli.

După ce şi-a luat rămas bun de la cei dragi şi i-a încurajat pe toţi, Maica Domnului s-a întins pe pat, a închis ochii şi şi-a dat sufletul în mâinile Fiului ei ca şi cum ar fi adormit. De aceea se şi numeşte această sărbătoare Adormirea, întrucât trecerea ei din această viaţă a fost blândă, ca şi cum ar fi căzut într-un somn adânc.

Apostolii şi toţi care erau de faţă au auzit în acele momente cântări îngereşti de parcă îngerii s-ar fi bucurat de primirea Fecioarei în Împărăţia cerurilor. Dar oamenii jos, pe pământ, plângeau şi se tânguiau. Ei au înmormântat trupul Maicii Domnului în satul Ghetsimani şi au stat trei zile acolo în rugăciuni şi cântări.
Aşa i-a găsit pe apostoli şi Sf. Apostol Toma, care venise de foarte departe şi nu izbutise să ajungă la înmormântare. Să ne amintim că Toma fusese apostolul care la momentul Învierii Domnului nu a crezut că Domnul a înviat până nu a pus degetul său pe rănile lăsate de cuie în palme.

Toma era foarte mâhnit că el nu apucase să-şi ia rămas bun de la Maica Domnului şi nu i-a văzut trupul şi a stăruit până ce apostolii au îngăduit să se deschidă mormântul. Au văzut atunci că trupul nu mai era acolo şi au înţeles că Domnul Iisus o luase pe maica Lui la El, şi cu trupul, nu numai cu sufletul. Până astăzi creştinii din toată lumea pot vedea acolo mormântul gol al Maicii Domnului.

Pentru că este o sărbătoare mare, a treia ca importanţă după Crăciun şi Paşti, este frumos să o petreceţi, dragi copii, acolo unde se adună cu acest prilej mii de pelerini şi credincioşi din toată ţara: Mânăstirile Nicula din Transilvania (lângă Cluj), sau Putna, din nordul Moldovei. În aceste locuri parcă rupte din rai, în noaptea Adormirii, sunt aprinse mii de lumânări şi din sufletele oamenilor se înalţă rugăciuni care spun într-un glas: «Bucură-te ceea ce eşti plină de har, care întru Adormirea ta nu ne laşi pe noi».

Repovestită de Cristina Manea

